

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 22 augustus 2017 met nummer RvVb/A/1617/1156
in de zaak met rolnummer 1516/RvVb/0016/A

Verzoekende partij	de heer Antoine VYNCKE , wonende te 9880 Aalter, Kleitestraat 12
Verwerende partij	de deputatie van de provincieraad van OOST-VLAANDEREN vertegenwoordigd door mevrouw Kaat VAN KEYMEULEN
Tussenkomenende partij	mevrouw Vera SCHOUPPE , wonende te 9880 Aalter, Kleitestraat 9

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 9 september 2015 de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 16 juli 2015.

De verwerende partij heeft het administratief beroep van de verzoekende partij tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Aalter van 15 december 2014 waarbij aan de tussenkomenende partij een stedenbouwkundige vergunning onder voorwaarden wordt verleend voor het compartimenteren van een stal, het herplaatsen van een lessenaarsdak, het plaatsen van een verharding, het regulariseren van twee ramen en het aanleggen van een wadi, gelegen te 9880 Lotenhulle (Aalter), Kleitestraat 9, met als kadastrale omschrijving afdeling 5, sectie C, nummers 703, 706 E, 707, 708 C en 710 B, onontvankelijk verklaard.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De tussenkomenende partij verzoekt met een aangetekende brief van 8 december 2015 om in de procedure tot vernietiging tussen te komen.

De verwerende partij dient een antwoordnota en het administratief dossier in. De tussenkomenende partij dient geen schriftelijke uiteenzetting in. De verzoekende partij dient een wederantwoordnota in. De verwerende partij dient geen laatste nota in. De tussenkomenende partij dient geen laatste schriftelijke uiteenzetting in.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot vernietiging op de openbare zitting van 23 mei 2017.

De heer Antoine VYNCKE voert het woord voor de verzoekende partij. Mevrouw Kaat VAN KEYMEULEN voert het woord voor de verwerende partij.

De tussenkomenende partij, hoewel behoorlijk opgeroepen, verschijnt niet op de zitting.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014

houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. REGELMATIGHEID VAN DE RECHTSPLEGING

De verzoekende partij voegt bij haar wederantwoordnota nieuwe stukken.

Artikel 15, 5° van het Procedurebesluit bepaalt dat het verzoekschrift een inventaris van de stukken bevat. Artikel 16, 4° bepaalt dat de overtuigingsstukken die in de inventaris zijn vermeld, moeten gevoegd worden bij het verzoekschrift.

In beginsel is het neerleggen van aanvullende procedure- of overtuigingsstukken buiten de termijnen voorzien in het Procedurebesluit niet toegelaten en dienen die stukken uit de debatten te worden geweerd.

De verzoekende partij licht ook niet toe dat er uitzonderlijke omstandigheden zijn die verantwoorden om van dit beginsel af te wijken. Dit blijkt ook nergens uit.

Evenmin gaat het om nieuwe relevante gegevens of stukken waarover zij niet beschikte of niet kon beschikken op het tijdstip van het neerleggen van haar verzoekschrift.

De aanvullende stukken van de verzoekende partij worden uit de debatten geweerd.

IV. FEITEN

De tussenkomende partij dient op 23 augustus 2014 bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Aalter een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor “het compartimenteren van een stal, het herplaatsen van een lessenaarsdak, het plaatsen van een verharding, het regulariseren van twee ramen en het aanleggen van een wadi” op de percelen gelegen te 9880 Lotenhulle (Aalter), Kleitestraat 9.

De percelen liggen volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan ‘Eeklo-Aalter’, vastgesteld met koninklijk besluit van 24 maart 1978, in agrarisch gebied.

Tijdens het openbaar onderzoek, georganiseerd van 17 september 2014 tot en met 16 oktober 2014, dient de verzoekende partij een bezwaarschrift in.

Het departement Landbouw en Visserij, afdeling Duurzame Landbouwonwikkeling adviseert op 22 september 2014 voorwaardelijk gunstig.

De gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar adviseert op 10 december 2014 voorwaardelijk gunstig :

“ ...

De bouwplaats situeert zich in het zuidelijk landbouwgebied van de gemeente dat zich kenmerkt door zijn openheid met verspreid in het landschap een aantal landbouwbedrijven en zonevreemde woningen. Op de site is een voormalig landbouwbedrijf gevestigd. De landbouwfunctie is niet meer aanwezig. De site is bebouwd met de voormalige hoeve woning en de landbouwgebouwen (o.a. stal en schuur). De site is gelegen aan een voldoende uitgeruste weg. De directe omgeving kenmerkt zich door gebouwenclusters.

De site kende de afgelopen jaren een grondige renovatie en integreert zich volledig binnen de landelijke omgeving. De voorliggende aanvraag betreft het compartimenteren van een stal, het herplaatsen van een lessenaarsdak, het plaatsen van verharding, het regulariseren van twee ramen en het aanleggen van een rietveld en wadi.

Er werd advies ingewonnen bij Landbouw en Visserij.

'De adviesaanvraag over het compartimenteren stal, herplaatsen lessenaarsdak en plaatsen verharding werd vanuit landbouwkundig standpunt onderzocht en er wordt een voorwaardelijk gunstig advies verstrekt om de volgende redenen:

Gelet op de bestaande toestand en de lokale ruimtelijke situatie en indien de normen van de wetgeving m.b.t zonevreemde woningen en gebouwen worden gerespecteerd, veroorzaken de werken in principe geen bijkomende schade aan de externe landbouwstructuren en de agrarische dynamiek: onder die voorwaarden is de aanvraag voor de afdeling Duurzame Landbouwwontwikkeling aanvaardbaar. De regularisatie van de ramen mag in geen geval resulteren in een tweede woongelegenheden.'

Er werd een openbaar onderzoek georganiseerd van 17 september 2014 tot 16 oktober 2014. Er werd één bezwaarschrift ingediend op 14 oktober 2014. Dit bezwaarschrift beschrijft volgende aspecten: Bezorgdheden aangaande bouwvergunningen: regularisatie ramen in de schuur in nog niet geëvalueerd dossier 179/2014, de bestaande stal betreft in feite een oude veldschuur met dichtgemaakte wanden;

Bezorgdheden aangaande milieutechnische aspecten: hoe gebeurt de opvang van mest en urine van de dieren, het soort dieren en aantal worden niet vermeld, plaats en grootte van het zuiveringsrietveld werd niet gedetailleerd, vragen inzake het goed functioneren van het rietveld en geurhinder, Bezorgdheden aangaande het aspect water zal de afvoer van urine en hemelwater in eenzelfde citerne opgevangen worden, hoe zit het met de overloop, exacte vorm van de reliëfwijziging niet gespecificeerd, invloed op de algemene waterhuishouding;

Het bezwaarschrift wordt als volgt beoordeeld: het dossier 179/2014 werd intussen gunstig beoordeeld (maken van toeristische logies onder voorwaarde dat deze niet mogen leiden tot een permanente tweede verblijfplaats). Op de locatie wordt een beperkt aantal dieren gehouden, hoofdzakelijk paarden. Het terrein is voldoende groot. De mest wordt verzameld op de mestvaalt tussen schuur en stal. De opvang van regenwater en water afkomstig van de stal en mestvaalt worden in afzonderlijke citernes opgevangen. De milieutechnische aspecten hebben verder geen invloed op de beoordeling van deze stedenbouwkundige aanvraag. De aspecten inzake waterhuishouding worden uitvoerig behandeld en meegenomen in de opgelegde voorwaarden 'waterwerken'.

Verdere toetsing aan de ruimtelijke ordening:

- De bestaande stal zal worden verbouwd binnen het bestaande volume. De aanvraag beoogt een muur die tot manshoogte wordt opgetrokken in betonsteen ter versteviging, deze muur krijgt geen dragende functie. Op de bodem wordt een betonlaag aangebracht met een dikte van ca. 10 cm. Tevens zullen de aanbouw met lessenaarsdak in oorspronkelijke toestand worden hersteld met identieke materialen. De verbouwingswerken aan de stal kunnen worden aanvaard. Er wordt tevens aangetoond dat de eigenares over paarden beschikt. Deze grazen op de aanpalende weides en beschikken over voldoende ruimte.

- In de schuur werden ramen toegevoegd. De voorliggende aanvraag betreft tevens een regularisatie voor de bijgeplaatste ramen. De ramen situeren zich op de oostelijke gevel. Het dossier bevat verder geen informatie over het gebruik, noch de bestemming van deze schuur. De regularisatie kan worden aanvaard voor het gebruik als schuur zonder bestemmingswijziging. In de schuur mag geen tweede woongelegenheden ontwikkeld worden.

- In de open ruimte tussen stal en schuur wordt een betonverharding voorzien waarvan een oppervlakte van 5m breed bij 14m lang aan drie zijden zal worden ommuurd tot een hoogte van 1,5m. Op deze oppervlakte zal een mestvaalt worden voorzien. Er worden twee citernes van 10.000L voorzien. Eén daarvan voorziet in de opvang van hemelwater. De voorwaardes opgelegd inzake de waterwerken dienen te worden nageleefd.

– Het terrein met de weides is zeer drassig. Hiervoor wordt een beperkte reliëfwijziging aangevraagd voor de aanleg van een wadi. De wadi zal ingeplant worden op het diepste punt van het terrein (ten noordoosten van de hoevebebouwing), op minimum 10m van de perceelsgrenzen. De wadi heeft hoofdzakelijk tot doel om de weide minder drassig te maken voor de paarden. De oppervlakte dient vanuit het aspect waterhuishouding beperkt te worden tot 8m². De aarde afkomstig van de aanleg van de wadi zal gelijkmatig over het terrein worden verdeeld. De overloop van de regenwaterput zal naar de wadi worden afgeleid. Tevens zal de wadi moeten leiden tot een betere afwatering van het totale terrein. Het rietveld zal 2m breed op 10m lang zijn en minimum op 10m van de bestaande hoevegebouwen worden ingeplant. De voorwaarden opgelegd inzake de waterwerken dienen te worden nageleefd. De aanpassingswerken geven geen aanleiding tot verstoring van de landelijke omgeving. De ruimtelijke draagkracht van de omgeving wordt niet aangetast. Het karakter en de verschijningsvorm van de gebouwen blijft grotendeels behouden. De openheid van het zuidelijk landbouwgebied wordt niet aangetast. De aanvraag is voor vergunning vatbaar.'

Voorwaarden:

In de schuur kan geen tweede verblijfsplaats worden gecreëerd.

De voorwaarden inzake de waterwerken dienen te worden nageleefd.

...

Het college van burgemeester en schepenen verleent op 15 december 2014 een stedenbouwkundige vergunning onder voorwaarden aan de tussenkomen partij op grond van de motieven van het advies van de gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar.

Tegen deze beslissing tekent de verzoekende partij op 12 mei 2015 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert om dit beroep onontvankelijk te verklaren.

Naar aanleiding van het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar dient de verzoekende partij op 3 juli 2015 een replieknota in.

Na de hoorzitting van 7 juli 2015 verklaart de verwerende partij het beroep op 16 juli 2015 onontvankelijk. De verwerende partij beslist:

“ ...

2.1 De juridische aspecten

...

Volgens het eerste attest van aanplakking, gebaseerd op een verklaring op eer, werd de beslissing aangeplakt vanaf 25 december 2014.

Door de heer Antoine Vyncke werd bij aangetekend schrijven van dinsdag 12 mei 2015 beroep ingesteld tegen de bestreden beslissing van 15 december 2014. Het beroep werd dus ruim na het verlopen van de decretaal vastgestelde termijn van 30 dagen na aanplakking, die afliep op 24 januari 2015, ingesteld.

De derde-beroeper merkt met betrekking tot de ontvankelijkheid van het beroep op dat er geenszins sprake kan zijn van een laattijdig beroep.

In eerste instantie wordt opgeworpen dat de derde-beroeper noch van het indienen van zijn bezwaarschrift noch van de collegebeslissing op de hoogte werd gebracht.

Hieromtrent dient opgemerkt dat er geen enkele decretale bepaling bestaat die de gemeente verplicht een ontvangstbewijs te leveren van de ontvangst van een bezwaarschrift noch dat de verplichting bestaat om de hieromtrent genomen beslissing kenbaar te maken aan een bezwaarindiener.

Verder merkt de derde beroeper op dat een attest van aanplakking louter op basis van een verklaring op eer niet als een rechtsgeldige aanplakking kan worden beschouwd.

Dit wordt bijgetreden. Verschillende uitspraken van de Raad voor Vergunningsbetwistingen oordelen dat een attest louter gebaseerd op een verklaring op eer enkel het bewijs inhoudt van deze verklaring maar niet van de aanplakking.

Evenwel blijkt uit een schrijven van 1 april 2015 van de gemeente aan de derde-beroeper dat de gemeente Aalter de aanplakking controleerde en dat de aanplakking voldoet aan de hieromtrent geldende wettelijke bepalingen. Dit werd eveneens bevestigd tijdens de beroepsprocedure door een nieuw attest van aanplakking op te maken.

Er zijn geen redenen voorhanden om te twifelen aan de juistheid van het recente attest van aanplakking, zoals afgeleverd door de gemeentesecretaris op 8 juni 2015.

De door derde beroeper aangehaalde argumenten betreffende de onleesbaarheid van de aanplakking worden niet bijgetreden. Het gegeven dat de derde beroeper beroep instelde toont immers aan dat de aanplakking haar doel niet voorbijgeschoten heeft of dat de direct betrokken partij op zijn minst op de hoogte was van de bestreden beslissing die hem door de gemeente werd overgemaakt op 20 februari 2015 zoals blijkt uit de voorgebrachte stukken.

Aangezien het beroep is ingesteld lang na het verstrijken van de beroepstermijn die is ingegaan de dag na de aanplakking is het manifest laattijdig en onontvankelijk en dient het bijgevolg te worden verworpen.

2.2 Conclusie

Uit wat voorafgaat dient besloten dat het derdenberoep als onontvankelijk dient te worden verworpen.

De bestreden beslissing herneemt haar rechtskracht.

...

Dit is de bestreden beslissing.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE TUSSENKOMST

Standpunt van de partijen

De tussenkomende partij heeft in haar verzoekschrift tot tussenkomst van 8 december 2015 gevraagd om vrijgesteld te worden van de betaling van het rolrecht. De tussenkomende partij voert aan dat zij geniet van een weduwepensioen en financieel niet in staat is om enige kosten te doen.

Beoordeling door de Raad

De tussenkomende partij die aantoont dat haar inkomsten ontoereikend zijn, is vrijgesteld van de betaling van enig rolrecht, met toepassing van artikel 21, §3 van het DBRC-decreet.

De ontoereikendheid van de inkomsten wordt beoordeeld met toepassing van het koninklijk besluit van 18 december 2003 tot vaststelling van de voorwaarden van de volledige of gedeeltelijke kosteloosheid van de juridische tweedelijsbijstand en de rechtsbijstand (hierna koninklijk besluit van 18 december 2003).

Het DBRC-decreet voorziet niet in een gedeeltelijke vrijstelling van de betaling van het rolrecht zodat artikel 1 van het koninklijk besluit van 18 december 2003, dat de volledige kosteloosheid regelt, van toepassing is.

Het ten tijde van het verzoek tot tussenkomst toepasselijke artikel 1, §1, 1° van het koninklijk besluit van 18 december 2003 stelt dat de persoon die alleenstaande is en geen personen ten laste heeft en die bewijst dat zijn maandelijks netto-inkomen lager is dan 944 euro de volledige kosteloosheid van de juridische tweedelijnsbijstand en de rechtsbijstand kan genieten.

Uit de door de tussenkomende partij bijgebrachte bewijsstukken blijkt dat het maandelijks netto-inkomen niet binnen de vooropgestelde inkomensgrenzen valt.

De tussenkomende partij heeft het rolrecht niet betaald.

Het verzoek tot tussenkomst is onontvankelijk.

VI. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep

Uit het dossier blijkt dat de vordering tijdig en regelmatig is ingesteld.

B. Schending van artikel 15 van het Procedurebesluit

Standpunt van de partijen

De verwerende partij voert aan dat het verzoekschrift tot nietigverklaring onontvankelijk is, omdat het geen inventaris van overtuigingsstukken bevat, zoals bepaald in artikel 15 van het Procedurebesluit. De verwerende partij houdt voor dat zij niet weet welke overtuigingsstukken de verzoekende partij heeft aangewend om haar middelen uiteen te zetten. Volgens de verwerende partij maakt dit een essentieel onderdeel uit van het verzoekschrift, aangezien het de andere partijen toelaat zich te verdedigen en het de Raad toelaat de gegrondheid van het aangevoerde te onderzoeken. De verwerende partij is van oordeel dat haar rechten van verdediging en het tegensprekelijk karakter van de schriftelijke procedure wordt geschonden, nu zij niet op de hoogte werd gesteld van de overtuigingsstukken die de verzoekende partij heeft aangewend.

2.

De verzoekende partij beantwoordt deze exceptie in haar wederantwoordnota en stelt dat het door haar ingediende verzoekschrift wel degelijk voldoet aan de voorwaarden en vereisten van artikel 15 van het Procedurebesluit. Zij verwijst naar een telefoongesprek met een medewerker van de griffie van de Raad op 14 maart 2016, waarin bevestigd werd dat alle vereiste stukken in het vereiste aantal exemplaren per beveiligde zending werden afgeleverd.

Beoordeling door de Raad

1.

Artikel 15, 5° van het Procedurebesluit vereist enkel dat de overtuigingsstukken door de verzoekende partij worden gebundeld en op een inventaris worden ingeschreven. De Raad stelt vast dat bij het verzoekschrift van de verzoekende partij een stukkenbundel werd gevoegd die een inventaris bevat, waardoor het verzoekschrift voldoet aan de vormvereiste uit artikel 15, 5° van het Procedurebesluit.

2.

De verwerende partij kan niet bijgetreden worden in haar stelling dat haar rechten van verdediging zijn geschonden doordat geen inventaris van de stukken aan het verzoekschrift gehecht was. In

de uiteenzetting in het verzoekschrift maakt de verzoekende partij melding van de stukken in bijlage en hun stuknummer. De verwerende partij had gedurende een termijn van 45 dagen, ingaand de dag na de betekening van het verzoekschrift door de griffie van de Raad overeenkomstig artikel 74, §1 van het Procedurebesluit, de tijd om de stukken, die zij elementair acht voor het voeren van een repliek, op de griffie van de Raad te komen inkijken.

Anders dan wat de verwerende partij aanhaalt, waarborgt dit naar het oordeel van de Raad op voldoende wijze de rechten van verdediging van de partijen. De Raad stelt hierbij bovendien vast dat het gebrek aan inventaris van de stukken de verwerende partij niet verhinderd heeft een antwoordnota in te dienen aangaande de vordering tot vernietiging.

De exceptie wordt verworpen.

VII. ONDERZOEK VAN DE MIDDELEN - Enig middel

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partij voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Motiveringswet) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het motiveringsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij overweegt als volgt dat de aanplakking van de vergunningsbeslissing niet rechtsgeldig is uitgevoerd en dat haar administratief beroep ontvankelijk diende te worden verklaard:

“ ...

a. *Het is duidelijk dat het voorgelegde attest van aanplakking (stuk 8) onmogelijk volstaat/ onmogelijk een afdoend bewijs uitmaakt van het feit dat - de in het attest vermelde periode – er sprake was van een rechtsgeldige aanplakking conform de wettelijke vereisten. Ondanks de loutere post factum bewering “De gemeentelijke administratie controleerde de aanplakking en bevestigt dat deze voldoet aan de wettelijke bepalingen betreffende de mededeling dat een stedenbouwkundige vergunning is verleend.” (stuk 14) blijkt uit het voorgelegde attest enkel en alleen dat dit attest gebaseerd is op een loutere verklaring op eer (laat staan dat de “gemeentelijke administratie” gemachtigd – bevoegd – zou zijn om de aanplakking te controleren).*

Uw Raad heeft al ettelijke keren duidelijk gemaakt dat dit niet volstaat (zie C. SMEYERS, “De aanplakking: een noodzakelijke formaliteit of een gevaarlijk addertje onder het gras”, TOO 2014/4, 466 e.v.).

b. *Of de vergunning ooit was aangeplakt, laat staan aangeplakt op wettelijke wijze, valt verder natuurlijk onmogelijk nog te achterhalen. Feit is dat bij gebreke aan bewijs van het tegendeel (middels een rechtsgeldig attest van aanplakking) niet kan voorgehouden worden dat mijn administratief beroep laattijdig zou zijn geweest.*

c. *Onmiddellijk nadat ik had vernomen dat de vergunning werd verleend (stuk 6) begaf ik me ter plaatse naar Kleitestraat 9. Ik trof er enkel het verfromfaaid plastieken mapje aan dat er al lang onopvallend, nagenoeg verdoken door een haag, aan de omheining naast de hekpaal hing. Ik heb het fotografisch vastgelegd (stuk 10).*

Aan de wijze van vasthechting valt af te leiden dat het ongetwijfeld in die stand werd geplaatst.

Het mapje bevatte een ondefinieerbaar en onleesbaar papier waarbij men enkel kan ontwaren dat er zich tekst haaks op de horizontale leesrichting bevindt. Zelfs na uitvergroten van de foto blijft de tekst onleesbaar.

Een overblijfsel wellicht van een of ander oud bericht dat lange tijd aan weer en wind was blootgesteld.

Omdat ten andere ik als naaste buur vaak de woning passeer en nauwlettend elke wijziging opvolg zou een nieuw aangehangen bericht me nooit zijn ontgaan.

Had ik op een of andere wijze van het bestaan van een nieuwe vergunning ten gepaste tijde kennis kunnen nemen dan had ik ook ten gepaste tijde tot administratief beroep bij de deputatie van Oost-Vlaanderen kunnen overgaan.

Stukken 11, 12 en 13 zijn daarvan een sluitend bewijs.

d. Stuk 23 is de integrale weergave van de collegebeslissing betreffende mijn schrijven (stuk 9) met in het bijzonder de vraag over de al of niet uitgevoerde aanplakking en de gemeentelijke controle erop.

Het antwoord van de gemeente op deze vraag (stuk 14) welke ik aanvankelijk ontving strookt tenandere helemaal niet met wat in de collegebeslissing (stuk 23) te lezen staat.

Zo is er totaal geen eenduidigheid over de wijze waarop de gemeentelijke overheid tot controle van de aanplakking is overgegaan.

In de collegebeslissing van maandag 16 maart lezen we dat (stuk 23, pag. 2/3):

“Overwegende dat bij controle door de gemeentelijke diensten op 23 februari 2015 vastgesteld werd dat de aanplakking betreffende de afgifte van de stedenbouwkundige vergunning wel degelijk aangeplakt werd aan de eigendom Kleitestraat 9; dat de aanplakking gebeurde op een van op de openbare weg zichtbare locatie;”

In het schrijven van 01 april 2015 (stuk 14) is op de laatste pagina onder de tweede paragraaf vermeld dat:

“De gemeentelijke administratie de aanplakking controleerde en bevestigt dat deze voldoet aan de wettelijke bepalingen betreffende de mededeling dat een stedenbouwkundige vergunning is verleend.”

Dat is tweemaal een niet afdoend bewijs omdat:

- *Noch bij de eerste en evenmin bij de tweede bewering is van enig fotomateriaal gebruik gemaakt.*

Eigenaardig genoeg is, zoals later uit stuk 25 zal blijken, de controle op 23 februari 2015 uitgevoerd.

Dit is daags na het versturen van mijn mail (stuk 9) d.d. 22 februari 2015.

- *Bij de tweede bewering staat geen datum van controle vermeld.*
- *Waarom zou er op 23 februari 2015 nog een controle nodig zijn als de gemeente, wat men normaal zou verwachten, al over een vereist bewijs van aanplakking zou beschikken?*

Het afgeleverde attest van aanplakking (stuk 8), welke me door de gemeente op 20 februari 2015 werd bezorgd, wordt wel m.a.w. door hun eigen diensten gewantrouwd.

- *Als er al controle was had die moeten plaatsvinden vanaf 25 december 2014 tot en met 26 januari 2015 én met fotografisch materiaal worden gestaafd..*
- *Foto (stuk 10) werd door mij persoonlijk genomen nadat ik in kennis werd gesteld dat een vergunning werd verleend (12 februari 2015).*
- *Welke reglementaire aanplakking de gemeentelijke diensten, dertien dagen later, op 23 februari 2015 zouden hebben bemerkt is voor mij op dat ogenblik daarom een totaal raadsel.*

e. Nog frappanter wordt het als ik op de hoorzitting voor het eerst een “nieuw” attest van aanplakking onder ogen krijg. Het betreffend document heb ik nadien bij de gemeente opgevraagd (stuk 25).

De fotografische weergave is vergelijkbaar, kan ook niet anders, met wat ik zelf op 12 februari 2015 had opgemerkt (stuk 10).

Van een geldige aanplakking/controle kan hoegenaamd geen sprake zijn.

Aan beweringen zoals (en eerder al geciteerd):

“Overwegende dat bij controle door de gemeentelijke diensten op 23 februari 2015 vastgesteld werd dat de aanplakking betreffende de afgifte van de stedenbouwkundige vergunning wel degelijk aangeplakt werd aan de eigendom Kleitestraat 9; dat de aanplakking gebeurde op een van op de openbare weg zichtbare locatie;”
(stuk 23)

en:

“De gemeentelijke administratie de aanplakking controleerde en bevestigt dat deze voldoet aan de wettelijke bepalingen betreffende de mededeling dat een stedenbouwkundige vergunning is verleend.”

(stuk 14)

kan men bijgevolg geen waarheid hechten.

De uitgevoerde controle van de aanplakking is totaal onbetrouwbaar.

Het feit dat er niet (stukken 8, 14 en 23) en dan wel (stuk 25) over fotografisch materiaal wordt gesproken maakt alles nog ongeloofwaardiger.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, eigen aan een bestuurlijke overheid als gemeente, wordt hier met de voeten getreden.

Slaafs gaat de deputatie zich aan hetzelfde zorgvuldigheidsbeginsel bezondigen door, niet aan de vereiste voorwaarden beantwoordende attesten (stukken 8 en 25) als correct te gaan bestempelen.

Zo lezen we op pagina 2 in het besluit van de deputatie (stuk 1):

“Evenwel blijkt uit een schrijven van 1 april 2015 van de gemeente aan de derde-beroeper dat de gemeente Aalter de aanplakking controleerde en dat de aanplakking voldoet aan de hieromtrent geldende wettelijke bepalingen. Dit werd eveneens bevestigd tijdens de beroepsprocedure door een nieuw attest van aanplakking op te maken.

Er zijn geen redenen voorhanden om te twijfelen aan de juistheid van het recente attest van aanplakking, zoals afgeleverd door de gemeentesecretaris op 8 juni 2015.”

Het grenst aan het hilarische om aan een dergelijk attest (stuk 25), gezien de voorschriften waaraan een geldige aanplakking moet voldoen, enige graad van echtheid te koppelen.

Niemand kan zich ook maar enig idee vormen van wat de inhoud van het plastieken mapje moge zijn.

Als noch de gemeentesecretaris, noch de gemeenteambtenaar zich daar vragen bij stellen is het aan de deputatie om verder aan feitengaring te doen en te onderzoeken/minstens te laten onderzoeken wat wel de inhoud van het mapje moge zijn.

Hierbij is in één klap aangetoond dat zowel het zorgvuldigheidsbeginsel als het motiveringsbeginsel onvoldoende worden nageleefd.

f. Verder wil ik ingaan op wat het besluit van de deputatie eveneens op pagina 2 vermeld:

“De derde-beroeper merkt met betrekking tot ontvankelijkheid van het beroep op dat er geenszins sprake kan zijn van en laattijdig beroep.

In eerste instantie wordt opgeworpen dat de derde beroeper noch van het indienen van een bezwaarschrift noch van de collegebeslissing op de hoogte werd gebracht.

Hieromtrent dient opgemerkt dat geen enkele decretale bepaling bestaat die de gemeente verplicht een ontvangstbewijs te leveren van de ontvangst van een bezwaarschrift noch dat de verplichting bestaat om hieromtrent genomen beslissing kenbaar te maken van de bezwaarindiener.”

In voorgaande procedures werd ik door de gemeente zowel van het indienen van het bezwaar als van de collegebeslissing telkens per brief op de hoogte gebracht.

Zie ten bewijze daarvan enkele voorbeelden met stukken 3, 4 en 21.

In Aalter wordt dit als algemeen principe gehanteerd.

Meerdere gemeentelijke ambtenaren beamen deze werkwijze.

Het uittreksel uit de notulen van het college van burgemeester en schepenen van de zitting van maandag 16 maart 2015 (stuk 23) verwijst ten andere ook duidelijk naar deze werkwijze.

Zo lees ik op pagina 2/3 van stuk 23:

*“Overwegende dat de bezwaarindiener noch in kennis gesteld werd van de ontvangst van zijn bezwaarschrift noch van de stedenbouwkundige vergunning van 23 december 2014 [hier wordt wel degelijk 15 december 2014 bedoeld: zie stuk 15] ;dat in de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening geen bepalingen hieromtrent zijn opgenomen, **dat de in kennisstelling gebeurt in kader van de uitoefening van behoorlijk bestuur;(eigen vetdruk)***

Uit bovenstaande vetdruk lijkt het evident dat ik als bezwaarindiener aanvankelijk uitkeek naar een bevestiging van ontvangst van mijn bezwaar waar nadien het resultaat van de collegebeslissing zou op volgen.

Het vertrouwensbeginsel maakt dat men op zijn minst mag rekenen op een zekere standvastigheid, een zekere constante beleids- of gedragslijn, van het bestuur.

Eenzelfde bestuur (in deze de gemeente Aalter) kan in een gelijkaardige situatie niet zomaar eens “volgens versie X” spreken en er naar handelen en/of daarna “volgens versie Y” spreken en er naar handelen. Dit zeker niet zonder een ernstige motivering.

Bij ervaring rekenend op verwittiging van de gemeente uit werd ik daardoor totaal misleid.

Dit is een schending van het vertrouwensbeginsel van een bestuur (in deze de gemeente Aalter).

*De deputatie heeft nagelaten verder onderzoek op de gangbare werkwijze van de gemeente te ondernemen. Projecteert zodoende deze **schending van vertrouwensbeginsel** op haar eigen werkwijze.*

g. Tot slot belicht ik het laatste luik uit het besluit van de deputatie (pagina 2 en 3):

“De door derde beroeper aangehaalde argumenten betreffende de onleesbaarheid van de aanplakking worden niet bijgetreden. Het gegeven dat de derde beroeper beroep instelde toont immers aan dat de aanplakking haar doel niet voorbijgeschoten heeft of dat de direct betrokken partij op zijn minst op de hoogte was van de bestreden beslissing die hem door de gemeente werd overgemaakt op 20 februari 2015 zoals blijkt uit de voorgebrachte stukken.

Aangezien het beroep is ingesteld lang na het verstrijken van de beroepstermijn die is ingegaan de dag na de aanplakking is het manifest laattijdig en onontvankelijk en dient het bijgevolg te worden verworpen.

- *Uit voorgaande punt 3 e (pagina 10/13) is ondermeer duidelijk dat ik uitkeek naar een schrijven van de gemeente. Bovendien viel aan de ingang van de site in Kleitestraat 9 qua aanplakking niets te bespeuren.*
- *Omwille van het lange uitblijven van enig bericht informeerde ik op 05 februari 2015 noodgedwongen zelf via mail naar stedenbouw Aalter voor stand van zaken (stuk 5).*
- *We zijn al 12 februari 2015 als ik verneem dat op 15 december 2015 al vergunning werd verleend (stuk 6).*

Op de keper beschouwd was de periode om rechtsgeldig beroep aan te tekenen bij de deputatie al verstreken. Het later (als eerste bezorgde) attest van aanplakking (stuk 8) vermeldt, dat bij verklaring op eer de aanplakking op 25/12/2014 gebeurde.

Een kleine berekening (30 dagen) maakt duidelijk dat de beroepsperiode op datum van 12 februari 2015 al ruim verstreken was.

Voor mij was 12 februari 2015, wel te verstaan door er zelf navraag naar te doen, het eerste bericht waaruit ik kon afleiden dat vergunning werd verleend.

Pas dan kon mijn informatieronde starten.

- *Ik laat bij navraag niets aan het toeval over, maar stel vast dat in de meeste gevallen om antwoord van de gemeente (beambten, stedenbouw, enz) te verkrijgen telkens een zee van tijd verloopt/verloren gaat. Meermaals moet ik tot herhaling overgaan. Zie daarvoor de respectieve data van de stukken 5, 7, 11, 12 en 13.*
- *De verwijzing van de deputatie naar 20 februari 2015 heeft geen grondslag van motivering.*

De gehele periode (zelfs tot op heden) is met niets overtuigend kunnen aangetoond worden dat er een rechtsgeldig bewijs van een eventuele aanplakking voor handen was.

Dit betekent dat de periode van aanplakking officieel nog niet eens was/is ingegaan en bijgevolg nog niet kon/kan verstreken zijn.

Het bij de deputatie ingediende administratieve beroep is dus helemaal niet laattijdig ingediend en bijgevolg ontvankelijk.

...

2.

De verwerende partij verwijst eerst en vooral naar de motivering van de bestreden beslissing, waaruit volgens haar kan worden afgeleid dat zij van oordeel is dat de aanplakking van de verleende stedenbouwkundige vergunning op rechtsgeldige wijze heeft plaatsgevonden.

De verwerende partij voert aan dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste attest van aanplakking van 20 februari 2015 door haar niet beschouwd wordt als een bewijs van aanplakking. De verwerende partij argumenteert verder dat zij de rechtsgeldige aanplakking afleidt uit *“een schrijven van 1 april 2015 van de gemeente aan de derde-beroeper dat de gemeente Aalter de aanplakking controleerde en dat de aanplakking voldoet aan de hieromtrent geldende wettelijke bepalingen”* en uit *“het recente attest van aanplakking, zoals afgeleverd door de gemeentesecretaris op 8 juni 2015”*.

De verwerende partij is van oordeel dat het attest van 8 juni 2015 voldoet aan alle vereisten van artikel 4.7.19, §2 VCRO en alle vereisten die de rechtspraak hierover heeft ontwikkeld, met name de datum van de eerste dag van aanplakking (25 december 2014) en de dag waarop de gemeentelijke ambtenaar de aanplakking heeft gecontroleerd (23 februari 2015). De verwerende partij voert verder ook aan dat dit attest tevens een concrete foto van de aanplakking als bewijsmateriaal bevat. Volgens de verwerende partij blijkt uit dit attest dat de gemeentesecretaris daadwerkelijk de aanplakking ter plaatse is gaan controleren.

De verwerende partij volgt de verzoekende partij niet waar zij stelt dat de gemeentesecretaris deze aanplakking diende te controleren tussen de periode van 25 december 2014 en 26 januari 2015. De verwerende partij stelt ook dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de door de gemeentesecretaris uitgevoerde controle van deze aanplakking totaal onbetrouwbaar zou zijn.

De verwerende partij vervolgt haar betoog door te stellen dat de verzoekende partij geen bewijs of begin van bewijs bijbrengt dat de aanplakking op een moeilijk zichtbare plaats werd aangebracht of op een plaats waar geen werken zouden worden uitgevoerd. De verwerende partij is dan ook van oordeel dat de aanplakking voldeed aan de vereisten die de decreetgever heeft vastgelegd en die de rechtspraak hierover heeft ontwikkeld en dat er geen enkele aanleiding is om dit attest niet

als correct te beschouwen. De verwerende partij voegt nog toe dat zij de foto's van 23 februari 2015 van de aanplakking kon inkijken en naar alle redelijkheid kon oordelen dat het document zichtbaar en leesbaar werd aangeplakt.

De verwerende partij volgt de verzoekende partij dus niet waar zij stelt nooit eerder de mogelijkheid heeft gehad dan 12 mei 2015 om beroep in te dienen, omdat er nooit een rechtsgeldige aanplakking zou hebben plaatsgevonden. Volgens de verwerende partij kan de verzoekende partij evenmin gevolgd worden waar zij stelt dat er een rechtsgeldig bewijs van aanplakking moet worden voorgelegd om een rechtsgeldige aanplakking te kunnen hebben en dat het bestaan van dit bewijs een voorwaarde zou zijn vooraleer een derde beroep kan instellen.

De verwerende partij zet uiteen voor dat het bewijs van rechtsgeldige aanplakking, met name een attest van aanplakking, dient om te kunnen vaststellen of er een rechtsgeldige aanplakking is geweest, maar dat dit geenszins betekent dat de periode van aanplakking pas kan ingaan vanaf het moment dat er een bewijs van aanplakking is opgemaakt. De verwerende partij is van oordeel dat dit bewijs ook achteraf kan worden geleverd en dat dit dan de periode van rechtsgeldige aanplakking bevestigt.

De verwerende partij is van oordeel dat het feit dat het attest van aanplakking werd opgesteld nadat de beroepstermijn verstreken was, geen invloed heeft op het bewijs te leveren door de verzoekende partij dat de eerste dag van de aanplakking op een ander tijdstip viel. De verwerende partij voert aan dat de verzoekende partij geen concrete aanwijzingen verstrekt die erop wijzen dat de aanplakking pas op een later tijdstip zou zijn gebeurd en dat ze de onjuistheid van de eerste dag van aanplakking niet aantoont.

De verwerende partij vervolgt dat zij, op basis van de gegevens verstrekt door het attest van aanplakking, enkel kon vaststellen dat het door de verzoekende partij ingestelde administratief beroep laattijdig is.

De verwerende partij is van oordeel dat haar geenszins een onzorgvuldig handelen kan verweten worden, gelet op het feit dat zij de ware toedracht van het verloop van de aanplakking heeft proberen te achterhalen. De verwerende partij verwijst naar artikel 3 van het besluit van de Vlaamse Regering van 24 juli 2009 tot regeling van sommige onderdelen van de administratieve beroepsprocedure inzake stedenbouwkundige of verkavelingsvergunningen om te stellen dat de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar een wettelijke basis had om het attest van aanplakking van 8 juni 2015 bij de gemeente op te vragen.

Volgens de verwerende partij schendt dit de rechten van verdediging van de verzoekende partij niet, aangezien de verzoekende partij van dit 'nieuwe element' kennis kreeg via het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar, waarna zij haar standpunt hierover nog eens kon uiteenzetten door middel van haar schriftelijke repliek van 3 juli 2015 op dit verslag en ook mondeling tijdens de hoorzitting.

Waar de verzoekende partij nog aanhaalt dat de stad Aalter het vertrouwensbeginsel zou hebben geschonden door haar niet op de hoogte te brengen van het ontvangen van haar bezwaar en door haar de collegebeslissing niet persoonlijk toe te sturen, stelt de verwerende partij dat dit argument niet nuttig kan worden ingeroepen tegen de beslissing van de verwerende partij, nu dit een handeling van de stad Aalter betreft en niet van de verwerende partij.

3.

De verzoekende partij voegt nog het volgende toe in haar wederantwoordnota:

“ ...

1. Uit het citaat (antwoordnota pagina 3) leidt de deputatie af dat ze het attest van aanplakking (stuk 8 in het administratief beroepsdossier van verzoekende partij) niet als een bewijs van aanplakking beschouwt. Dit gaat over de aanplakking die met ingang van 25 december 2014 had moeten uithangen.

Daarentegen gaat de deputatie wel rechtsgeldigheid verlenen aan het gemeentelijk schrijven van Aalter d.d. 01 april 2015 (stuk 14 van het administratief beroepsdossier van verzoekende partij).

Stuk III, 1 van deze bundel geeft die belangrijke tekst nogmaals weer.

Citaat van de tweede alinea op de tweede pagina van dat gemeentelijk schrijven: “De gemeentelijke administratie controleerde de aanplakking en bevestigt dat deze voldoet aan de wettelijke bepalingen betreffende de mededeling dat een stedenbouwkundige vergunning is verleend.”

Dat kan (zie alinea er net boven) over niets anders handelen dan dezelfde aanplakking die van 25 december 2014 had moeten uithangen.

Dat is met twee maten meten.

Eerste bewering: geen bewijs

Tweede bewering: wel rechtsgeldig

Alle logica is hier zoek. Bovendien wordt in bovenstaand citaat noch van een datum, noch van vereist fotografisch materiaal gewag gemaakt.

Het is overduidelijk dat het schrijven van 01 april 2015 evenmin rechtsgeldigheid bezit zoals dat voor stuk 8, zoals de deputatie zelf vooropstelt, het geval was.

2. Belangrijk hier te vermelden is dat het schrijven, welke verzoekende partij pas op 1 april 2015 ontving, eigenlijk een antwoord is op een vraag welke al op 05 februari 2015 haar oorsprong had in een e-mail aan de burgemeester en aan de dienst stedenbouw (stuk 5 van het administratief beroepsdossier van verzoekende partij).

Daar zijn 55 dagen over/verloren gegaan waarbij verzoekende partij in het ongewisse werd gelaten.

In al die tijd wees er voor de verzoekende partij niets officieel op dat er een geldige aanplakking zou zijn uitgevoerd.

Op de koop toe is verzoekende partij in die 55 dagen herhaaldelijk blijven aandringen blijven navragen bij de gemeente om maar iets van de ware toedracht te kennen.

Ten bewijze daarvan de stukken 7, 9, 11 en 13 van het administratief dossier.

Niemand kon bepalen, ware het niet van het herhaaldelijk en aanhoudend polsen van verzoekende partij bij de gemeente om verder nieuws, wanneer ooit enige klaarheid in deze zaak te verwachten was.

Het vertrouwensbeginsel van gemeente naar verzoekende partij is hier ver te zoeken.

3. Tijdens de beroepsprocedure werd op vraag van de deputatie op 8 juni 2015 een zogenaamd “nieuw (???)” attest van aanplakking opgemaakt .

Volgens de deputatie zijn er geen redenen voorhanden om te twijfelen aan de juistheid van het recente attest van aanplakking zoals afgeleverd door de gemeentesecretaris op 8 juni 2015.

Verzoekende partij kan hoegenaamd niet akkoord gaan dat bedoeld attest voldoet aan de vereisten die artikel 4.7.19 §2 VCRO voorschrijft.

Citaat pagina 3 antwoordnota: “... én bevat dit ook een concrete foto van de aanplakking als bewijsmateriaal. Uit dit attest blijkt dat de gemeentesecretaris daadwerkelijk de aanplakking is gaan controleren.”

Stuk III, 2 geeft een voorstelling van wat de deputatie de “concrete” foto noemt.

Het is de originele weergave van wat in het administratief beroepsdossier van verzoekende partij als kopie bij stuk 25 voorkomt.

Ongehoord dat de deputatie ook maar enige officiële waarde hecht aan dergelijk soort fotomateriaal wat een “bewijs” van aanplakking zou moeten inhouden (stuk III,2).

Verzoekende partij heeft, van zohaast ze lucht kreeg van een goedkeuring van de aanvraag door het college van burgemeester en schepenen, een papierflodder in een even flodderachtig stukje plastic aan de kant van de haag van Kleitestraat 9 ontdekt.

Met de neus op het papier doet niets vermoeden dat het om een aanplakking gaat.

Niets bleek leesbaar en het is niet aan de verzoekende partij om daar ter plekke de papierflodder uit het plastic te nemen voor verder onderzoek.

Verzoekende partij heeft een foto genomen (stuk 10 in het administratief beroepsdossier van verzoekende partij). Zelfs na herhaaldelijk uitvergroten blijkt geen woord leesbaar.

Dat de ambtenaar van de gemeente (de deputatie heeft het letterlijk over de gemeentesecretaris) hoegenaamd geen inspanning levert om de inhoud van de tekst te achterhalen grenst aan het onvoorstelbare.

De betreffende foto geeft overduidelijk aan dat de aanplakking niet leesbaar is en bijgevolg helemaal niet voldoet aan de vereisten die artikel 4.7.19 § 2 VCRO voorschrijft.

Een op deze wijze uitgevoerde controle door de gemeente en het naar de deputatie doorspelen van dergelijk nietszeggend fotomateriaal is een bewijs van grote afwezigheid van het vertrouwens- en zorgvuldigheidsbeginsel en motiveringsplicht van de gemeente.

Dat de deputatie hier bij dergelijk voorgelegd bewijsmateriaal geen verdere vragen stelt en de nodige conclusies treft knaagt aan het vertrouwens-, zorgvuldigheids- en motiveringsbeginsel van hun kant.

4. Opmerkelijk: de gemeentelijke foto dateert van 23 februari 2015. Dat is net na de e-mail van de verzoekende partij naar de gemeente om verklarende uitleg over o.a. de aanplakking (stuk 9 in het administratief beroepsdossier van verzoekende partij).

Des te meer ongehoord dat, daar waar het probleem precies de aanplakking behelst, er van de gemeente uit geen enkele moeite wordt gedaan om duidelijkheid te scheppen wat de inhoud moge zijn van die plasticen flodder.

Des te meer een voorbeeld dat het vertrouwens-, zorgvuldigheids- en motiveringsbeginsel van de gemeente naar de verzoekende partij niet wordt nageleefd.

5. Het is overduidelijk dat, zoals het gemeentepersoneel zich meermaals liet ontvallen, geen enkel bewijs van aanplakking in het dossier aanwezig was (is) lopende de normaal reglementaire periode van 25 december 2014 tot 24 januari 2015 en er ook op 23 februari 2015 geen afdoend bewijs voorhanden bleek.

Als de verklaring op eer van de vergunningshouder aangeeft dat de aanplakking aanwezig zou zijn vanaf 25 december 2014 is het evident dat een gemeentelijke controle binnen de 30 dagen te rekenen vanaf die datum moet plaats vinden.

Een reglementair bewijs van aanplakking voor die periode kan de gemeente niet voorleggen.

Verzoekende partij heeft ook geen aanplakking kunnen vaststellen.

Besluit: er was geen aanplakking.

6. Dat de gemeente Aalter blijkbaar haar eigen dunk heeft over reglementaire aanplakking en/of er zeer onzorgvuldig met omspringt illustreert volgend voorbeeld.

Stuk III, 3 is een door de gemeente Aalter afgeleverd bewijs van aanplakking over de stedenbouwkundige vergunning van een kippenstal.

Tal van burens wilden beroep aantekenen maar stelden zich vragen i.v.m. de aanplakking.

In hun opdracht heeft verzoekende partij bij de gemeente attest van aanplakking opgevraagd.

De foto geeft voldoende de betreffende situatie aan:

- de aanplakking is aangebracht aan een boom op verschillende meters afstand van de openbare weg.
- de aanplakking is vanaf de openbare weg niet leesbaar en om het te kunnen lezen zou men verplicht zijn het privéterrein van de hofplaats te betreden.

De aanplakking voldoet om deze redenen niet aan de vereisten die het artikel 4.7.19 §2 VCRO voorschrijft.

Stuk III, 3 vermeldt niettemin dat de aanplakking door een ambtenaar van het gemeentebestuur werd gecontroleerd en zo te oordelen goed werd bevonden.

De gemeente werd verwittigd van de gebrekkige opstelling en de vergunninghouder is daarop, als gevolg van de klacht, moeten overgaan tot het herplaatsen van de aanplakking zoals wettelijk vereist.

Stuk III, 4 is het afgeleverd bewijs van de nieuwe aanplakking.

De foto van dat laatste stuk geeft een duidelijk beeld van hoever de boom, waaraan de oorspronkelijke aanplakking was opgehangen, wel van de openbare weg stond.

Als gevolg van de foutief geplaatste eerste aanplakking is de datum van aanplakking (ingang van de periode voor beroep) verschoven van 17 juni 2015 naar 7 juli 2015.

Dat voorbeeld geeft overduidelijk aan dat, zonder protest, het bij de eerste aanplakking was gebleven.

Door de gemeente was, ondanks de tekortkomingen, onterecht een attest van aanplakking afgeleverd.

Hoeft hierbij nog verdere uitleg?

Dat voorbeeld illustreert hoe "controle" op aanplakking in Aalter wordt uitgevoerd.

7. Verzoekende partij heeft (onderwerp van dit dossier) nooit een aanplakking dat een stedenbouwkundige vergunning werd verleend opgemerkt aan de Kleitestraat 9

Uiteraard kan dan ook niet over de vereisten die de decreetgever heeft vastgelegd worden geoordeeld.

Dat de deputatie zich aan volgend citaat (antwoordnota pag. 4) durft wagen grenst aan het onwaarschijnlijke:

"De deputatie kon de foto's van 23 februari 2015 van de aanplakking inkijken en naar alle redelijkheid oordelen dat het document zichtbaar en leesbaar werden (taalfout eigen aan het citaat) aangeplakt."(eigen onderstreping) .

8. Dat de deputatie in haar citaat op pag. 3 van de antwoordnota aanhaalt dat de aanplakking haar doel niet heeft voorbijgeschoten, waarbij ze verwijst naar een bericht van 20 februari 2015 aan het adres van de verzoekende partij, houdt geen steek, evenzo als dat ze de onleesbaarheid hekelt.

Het betreffend bericht handelt namelijk over de aanplakking die van 25 december 2014 had moeten uithangen.

De deputatie spreekt zichzelf tegen want ze beschouwde die aanplakking niet als een bewijs (zie punt 1 van III MIDDELEN van deze wederantwoordnota).

BOVENDIEN MOET EEN AANPLAKKING VOOR IEDERE BURGER WAARNEEMBAAR ZIJN EN NIET, ZOALS HIER WORDT BEWEERD, ALLEEN DOOR DE DIRECT BETROKKEN PARTIJ DIE, ONVERMOEIBAAR, OM UITLEG IS MOETEN BLIJVEN BEDELEN BIJ DE GEMEENTE.

9. De deputatie verwijt de verzoekende partij slechts op 12 mei 2015 beroep te hebben aangetekend.

Nergens is ze echter in staat “op een eniger verantwoorde wijze” een bewijs te leveren wanneer een rechtsgeldige aanplakking zou hebben plaats gevonden.
Als geen geldige aanplakking is uitgevoerd dan is de aanvangsperiode om beroep aan te tekenen nog niet eens ingegaan en kan bijgevolg de periode om beroep aan te tekenen dus ook nog niet verstreken zijn.

10. In het volgend citaat: “Het feit dat het attest van aanplakking werd opgesteld nadat de beroepstermijn verstreken was, zijnde op 8 juni 2015 terwijl de beroepstermijn verstreek op **26 januari 2016**, (eigen vetdruk) heeft geen invloed op het bewijs te leveren door de verzoekende partij dat de eerste dag van de aanplakking op een ander tijdstip viel. Door de verzoekende partij worden echter geen concrete aanwijzingen verstrekt die erop wijzen dat de aanplakking pas op een later tijdstip zou zijn gebeurd. De verzoekende partij toont de onjuistheid van de eerste dag van aanplakking niet aan.”

- Als werkelijk **26 januari 2016** wordt bedoeld is verdere discussie overbodig...!

- Laat er ons vanuit gaan dat 26 januari 2015 wordt bedoeld. Dan spreekt de deputatie nog maar eens zichzelf tegen volgens wat eerder werd beweerd (zie punt 1 van III MIDDELEN van deze wederantwoordnota). De deputatie gaat er namelijk van uit dat ze de periode met ingang van 25 december 2014 (tot 26 januari 2015) niet als bewijs van aanplakking beschouwt.

- Verzoekende partij moet geen aanwijzingen verstrekken dat de eerste dag van aanplakking op een later tijdstip viel: er is nooit een aanplakking opgemerkt.

- Verzoekende partij hoeft in deze bijgevolg niet aan te tonen welke eerste dag onjuist of eventueel wel juist zou zijn.

- De eerste dag van de dertig dagen tellende periode voor het instellen van beroep kan onmogelijk worden bepaald, evident ligt de einddag niet vast.

De datum van 12 mei 2015 kan dus onmogelijk als te laat worden bestempeld voor het instellen van administratief beroep.

10. De deputatie heeft blijkbaar “geprobeerd” de ware toedracht van de aanplakking te achterhalen.

De PSA noemt het “nieuwe attest van aanplakking” een “nieuw element” waar verzoekende partij schriftelijk en mondeling kon op repliceren.

Verzoekende partij kon zich hoegenaamd geen beeld vormen wat anders aan zo’n nieuw attest kon zijn in vergelijking met het originele.

Niemand heeft ooit een aanplakking opgemerkt.

En inderdaad, het nieuwe element voldoet hoegenaamd niet aan de vereisten dat artikel 4.7.19 §2 VCRO voorschrijft.

Ondanks dat feit besluit de deputatie finaal onbegrijpelijk toch dat het derdenberoep onontvankelijk is.

Er is in bovenstaande voldoende aangetoond dat geen enkel attest van aanplakking aan de gestelde eisen voldoet.

Het voorgeschreven artikel wordt niet nageleefd, de wet wordt niet toegepast.

Terecht kan men hieruit en uit eerder aangehaalde facetten afleiden dat het vertrouwens- en zorgvuldigheidsbeginsel samen met de motiveringsplicht werd geschonden.

11. Stukken 3, 4, 6 en 21 uit het administratief beroepsdossier van de verzoekende partij geven als voorbeeld van gemeentelijke dossiers het bericht weer die bevestiging uitschrijven dat een bezwaar door de gemeente in ontvangst werd genomen of geven het resultaat mee na beraadslaging van het college van burgemeester en schepenen.

Stuk III, 5 uit deze wederantwoordnota geeft andermaal een dergelijk en recenter voorbeeld van dergelijk bericht. Dit maar om aan te geven dat dit in Aalter in 2016 nog steeds gebruikelijk is.

Het klopt: dergelijke bevestigingsbrieven zijn niet opgenomen in de maatregelen van het VCRO.

De gemeente Aalter beschouwt echter zelf deze handelwijze als een maatregel in het kader van uitoefening van behoorlijk bestuur. Zie stuk III, 6, alsook stuk 23 uit het administratief beroepsdossier van de verzoekende partij.

Men kan het de verzoekende partij als inwoner van de gemeente Aalter moeilijk ten kwade duiden dat naar gewoonte naar het bericht van beraadslaging van het college van burgemeester en schepenen werd uitgekeken. Tevergeefs echter.

Was verzoekende partij, zoals in Aalter gebruikelijk, ten gepaste tijde door de gemeente ingelicht dan kon ondanks afwezigheid van de vereiste aanplakking ten gepaste tijde administratief bezwaar bij de deputatie worden ingediend.

De gemeente Aalter maakt zich hier schuldig aan slordig verzuim in haar eigen geschapen kader van behoorlijk bestuur. Zodoende werd nog maar eens het vertrouwens- en zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

...

Beoordeling door de Raad

1.

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat het administratief beroep laattijdig werd ingesteld en dat het om die reden als onontvankelijk dient verworpen te worden.

De verzoekende partij betwist in essentie de rechtsgeldigheid van de aanplakking van de vergunning afgeleverd door het college van burgemeester en schepenen.

2.

De artikelen 2 en 3 van de Motiveringswet bepalen dat elke eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor een of meer bestuurden of voor een ander bestuur, in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat die afdoende moeten zijn. Enkel met de in de bestreden beslissing opgenomen motivering kan rekening gehouden kan worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht het vergunningverlenend bestuursorgaan om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de bestreden beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden zodat het met kennis van zaken kan beslissen. Tot slot moet het vergunningverlenend bestuursorgaan de gegevens die in rechte en feite juist zijn, correct beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen.

Het vertrouwensbeginsel betekent dat het bestuur de rechtmatige verwachtingen, die de burger uit het bestuursoptreden put, niet mag beschamen.

3.

De verzoekende partij is een belanghebbende derde in de zin van artikel 4.7.21, §2, 2° VCRO voor wie de administratieve beroepstermijn, overeenkomstig artikel 4.7.21, §3, 3° VCRO, een aanvang neemt de dag na de startdatum van de aanplakking.

Inzake de aanplakking bepaalt artikel 4.7.19, §2 VCRO het volgende:

“Een mededeling die te kennen geeft dat de vergunning is verleend, wordt door de aanvrager gedurende een periode van dertig dagen aangeplakt op de plaats waarop de vergunningsaanvraag betrekking heeft. De aanvrager brengt de gemeente onmiddellijk op de hoogte van de startdatum van de aanplakking. De Vlaamse Regering kan, zowel naar de inhoud als naar de vorm, aanvullende vereisten opleggen waaraan de aanplakking moet voldoen.

De gemeentesecretaris of zijn gemachtigde waakt erover dat tot aanplakking wordt overgegaan binnen een termijn van tien dagen te rekenen vanaf de datum van de ontvangst van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen.

De gemeentesecretaris of zijn gemachtigde levert op eenvoudig verzoek van elke belanghebbende, vermeld in artikel 4.7.21, § 2, een gewaarmerkt afschrift van het attest van aanplakking af.”

Uit deze bepaling volgt dat de gemeentelijke overheid verplichtingen heeft om over de aanplakking te “waken” en deze aanplakking te attesteren.

Het Grondwettelijk Hof overweegt met betrekking tot de aanplakking als vorm van bekendmaking van vergunningsbeslissingen in het arrest nummer 8/2011 van 27 januari 2011:

“ ...

B.13.3.3.4. Het feit dat de beroepstermijn voor vergunningsbeslissingen ingaat de dag na die van de aanplakking is ingegeven door het doel de vergunningsaanvrager zo snel mogelijk rechtszekerheid te verschaffen, wat niet mogelijk is wanneer de aanvang van de beroepstermijn afhangt van de kennisneming van de beslissing door de verzoeker.

Daarbij vermocht de decreetgever rekening te houden met het feit dat het gaat om hetzij grote projecten, waarvan genoegzaam bekend zal zijn dat de vergunning werd verleend, hetzij projecten waarvan de weerslag is beperkt tot de onmiddellijke omgeving van de plaats waarop de vergunningsaanvraag betrekking heeft. De decreetgever kon dan ook redelijkerwijs er van uitgaan dat de aanplakking een geschikte vorm van bekendmaking is om belanghebbenden op de hoogte te brengen van het bestaan van de vergunningsbeslissing.

Bovendien dient de bevoegde burgemeester er over te waken dat tot aanplakking wordt overgegaan en attesteert de burgemeester of zijn gemachtigde de aanplakking. Het gemeentebestuur dient op eenvoudig verzoek een gewaarmerkt afschrift van dat attest af te geven (artikelen 133/48, § 2, en 133/52, § 4, en 133/55, § 4, 6° en 7°, van het decreet van 18 mei 1999, zoals vervangen bij het bestreden artikel 36). De dag van eerste aanplakking moet uitdrukkelijk worden vermeld (Parl. St., Vlaams Parlement, 2008-2009, nr. 2011/1, p. 181). Bijgevolg kan een belanghebbende weten wanneer de beroepstermijn aanvangt en wanneer die verstrijkt.

...”

Sinds dit arrest van het Grondwettelijk Hof van 27 januari 2011 (nr. 8/2011) kan niet meer ernstig worden betwist dat de beroepstermijn ingaat de dag na de startdatum van aanplakking. Bovendien wordt met betrekking tot de aanplakking als vorm van bekendmaking van vergunningsbeslissingen overwogen dat dit een geschikte vorm van bekendmaking is, mede omwille van het feit dat de gemeentelijke overheid dient te waken en te attesteren over de aanplakking en het attest van aanplakking de eerste dag van de aanplakking vermeldt, zodat een belanghebbende kan weten wanneer de beroepstermijn aanvangt.

Geen enkele rechtsregel legt het college van burgemeester en schepenen een verplichting op om een bezwaarindieners op de hoogte te brengen van de genomen vergunningsbeslissing. Integendeel kan van een belanghebbende derde, die een bezwaar heeft ingediend tijdens het

openbaar onderzoek, worden verwacht dat hij des te aandachtiger is en kan de aanplakking bij wijze van bekendmaking redelijkerwijze volstaan.

Met de argumentatie dat ze een kennisgeving vanwege het college van burgemeester en schepenen verwachtte, toont de verzoekende partij geen schending van het vertrouwensbeginsel aan. De verzoekende partijen verwijzen bovendien uitsluitend naar een werkwijze of regel van behoorlijk bestuur van de gemeente Aalter, terwijl dit niet kan worden aangewend om de verwerende partij een schending van het vertrouwensbeginsel aan te wijven. Het vertrouwensbeginsel slaat op de rechtmatige verwachtingen die door het optreden van dezelfde overheid zijn gewekt. Alleen al om die reden faalt het beroep op het vertrouwensbeginsel.

4.

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat het gemeentebestuur twee attesten van aanplakking heeft opgemaakt, met name op 20 februari 2015 en op 8 juni 2015.

Het wordt niet betwist door de partijen dat het eerste opgemaakte attest van aanplakking van 20 februari 2015 werd opgemaakt louter op basis van de verklaring op eer van de aanvrager.

Een attest waarin wordt verklaard dat de aanplakking is gebeurd en dat louter is gesteund op een verklaring op eer van de aanvrager, houdt enkel een bewijs in van de verklaring van de aanvrager. Ook al dient de aanvrager de gemeente op de hoogte te brengen van de datum van aanplakking, de loutere verklaring op eer is niet voldoende. Dergelijk document attesteert niet dat de gemeentesecretaris of zijn gemachtigde de aanplakking en de modaliteiten ervan heeft gecontroleerd. Tegenover de verklaring van eer van de aanvrager kan de bewering staan van een belanghebbende derde dat de aanplakking niet is gebeurd, hetzij niet is gebeurd overeenkomstig de bepalingen van artikel 4.7.19, §2 VCRO. Een verklaring van eer van de aanvrager kan alleszins niet worden gelijkgesteld met een attest van de gemeentelijke overheid waarin wordt verklaard dat een mededeling van de vergunningsbeslissing is aangeplakt gedurende dertig dagen.

De verwerende partij merkt in de bestreden beslissing de onregelmatigheid met betrekking tot het eerste opgemaakte attest van aanplakking eveneens op:

“ ...

Volgens het eerste attest van aanplakking, gebaseerd op een verklaring op eer, werd de beslissing aangeplakt vanaf 25 december 2014.

...

Verder merkt de derde beroeper op dat een attest van aanplakking louter op basis van een verklaring op eer niet als een rechtsgeldige aanplakking kan beschouwd worden.

Dit wordt bijgetreden. Verschillende uitspraken van de Raad voor vergunningsbetwistingen oordelen dat een attest louter gebaseerd op een verklaring op eer enkel het bewijs inhoudt van deze verklaring maar niet van de aanplakking.

Evenwel blijkt uit een schrijven van 1 april 2015 van de gemeente aan de derde-beroeper dat de gemeente Aalter de aanplakking controleerde en dat de aanplakking voldoet aan de hieromtrent geldende wettelijke bepalingen. Dit werd eveneens bevestigd tijdens de beroepsprocedure door een nieuw attest van aanplakking op te maken.

Er zijn geen redenen voorhanden om te twijfelen aan de juistheid van het recente attest van aanplakking, zoals afgeleverd door de gemeentesecretaris op 8 juni 2015.

... ”

Uit bovenstaande overwegingen blijkt dat de conclusie van de verwerende partij dat het administratief beroep van de verzoekende partij laattijdig is, steunt op het attest van aanplakking

van 8 juni 2015. In dit attest van aanplakking verklaart de gemeentesecretaris dat de vergunningsbeslissing van 15 december 2014 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Aalter werd aangeplakt vanaf 25 december 2014, dat de aanplakking werd gecontroleerd op 23 februari 2015 door een ambtenaar van het gemeentebestuur Aalter en wordt er fotografisch bewijs van de aanplakking opgenomen. Aan het attest van aanplakking wordt ook een verklaring op e.e.r van de tussenkomende partij toegevoegd waarin zij meedeelt dat de vergunningsbeslissing van 15 december 2014 op 25 december 2014 is aangeplakt.

De omstandigheid dat het attest pas is opgemaakt op 8 juni 2015, met name tijdens de administratieve beroepsprocedure, doet geen afbreuk aan de rechtsgeldigheid van de hierin opgenomen vaststelling van aanplakking. De regelgeving inzake de aanplakking legt geen tijdstip op wanneer een attest van aanplakking dient te worden opgemaakt en aan het vergunningsdossier toegevoegd.

5.

Indien een verzoekende partij de regelmatigheid van de aanplakking, en daarmee rechtstreeks verbonden de startdatum van de beroepstermijn betwist, draagt zij hiertoe de bewijslast. De verzoekende partij dient te bewijzen dat de aanplakking, in het huidige geval door de tussenkomende partij als aanvrager, niet gebeurde in overeenstemming met artikel 4.7.19, §2, eerste lid VCRO. De verzoekende partij dient daarbij concrete elementen aan te voeren die (kunnen) wijzen op de onregelmatigheid van de aanplakking dan wel van het attest van aanplakking. De loutere bewering dat de aanplakking onregelmatig was, volstaat niet.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geen bewijsstukken bijbrengt waaruit zou blijken dat de aanplakking niet gedurende de aangegeven periode heeft plaatsgevonden.

Uit de stukken die de verzoekende partij zelf bijbrengt, blijkt immers duidelijk dat zij op de hoogte was van de aanplakking van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van 15 december 2014. Het door de verzoekende partij bijgebrachte stuk 6 betreft een schrijven van 10 februari 2015 van de gemeente Aalter, waarin de verzoekende partij op de hoogte wordt gebracht dat het college van burgemeester en schepenen op 15 december 2014 heeft beslist de stedenbouwkundige vergunning te verlenen aan de tussenkomende partij. Als stuk 15 brengt de verzoekende partij de collegebeslissing zelf bij, waarin de beroepsmogelijkheden worden weergegeven. De verzoekende partij kan dan ook onmogelijk beweren dat zij niet op de hoogte was van de beroepsmogelijkheden.

De verzoekende partij voegt als stuk 10 een foto bij van de aanplakking en stelt dat zij deze genomen heeft op 10 februari 2015. De Raad stelt vast dat deze foto identiek is aan één van de foto's opgenomen in het attest van aanplakking van 8 juni 2015.

De verzoekende partij beklagt zich erover dat de aanplakking niet leesbaar zou zijn (*“een papierflodder in een even flodderachtig stukje plastic”* en *“niets doet vermoeden dat het om een aanplakking gaat”*) maar uit haar relaas blijkt dat ze bij het nemen van de foto reeds op de hoogte was gebracht dat de vergunning in eerste aanleg was verleend. Ze maakt bovendien niet aannemelijk dat de aanplakking niet leesbaar was gedurende de periode van dertig dagen na de start van de aanplakking op 25 december 2014.

De verzoekende partij brengt ook het schrijven van de gemeente Aalter van 1 april 2015 bij, waar de bestreden beslissing ook naar verwijst, waarin ook expliciet gesteld wordt dat de aanplakking van 25 december 2014 tot en met 26 januari 2015 werd aangeplakt en dat dit gecontroleerd werd door de gemeentelijke administratie.

Gelet op het ontbreken van een voldoende bewijs van het tegendeel, dient bijgevolg geoordeeld te worden dat de aanplakking van de beslissing van 15 december 2014 van het college van burgemeester en schepenen correct uitgevoerd is en dat de termijn van 30 dagen om beroep in te stellen bij de verwerende partij bijgevolg is ingegaan op 26 december 2015. De verwerende partij kon dan ook terecht besluiten dat het beroep ingesteld op 12 mei 2015 laattijdig is.

6.

Gegeven het voorgaande toont de verzoekende partij niet aan dat de motivering van de bestreden beslissing op grond waarvan wordt besloten tot de laattijdigheid van het administratief beroep zou steunen op onjuiste gegevens of op een niet correcte beoordeling van de gegevens.

Het middel wordt verworpen.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van mevrouw Vera SCHOUPPE is onontvankelijk.
2. De Raad verwerpt de vordering tot vernietiging.
3. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, ten laste van de verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 22 augustus 2017 door de zesde kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de zesde kamer,

Ingrid VAN AKEN

Karin DE ROO